

GUDSTJENESTE MED DÅP OG NATTVERD

18. søndag i treenighetstiden

Fjellhamar kirke 30. september 2012

Matteus 8,5-13

PREKEN

1. MATTEUS 8,5-13

5 Da Jesus gikk inn i Kapernaum, kom en offiser til ham og ba om hjelp. 6 «Herre», sa han, «tjenestegutten min ligger lam hjemme og har store smerter.» 7 Jesus sa: «Jeg skal komme og helbrede ham.» 8 Offiseren svarte: «Herre, jeg er ikke verdig til at du kommer inn under mitt tak. Men si bare et ord, så vil tjenestegutten min bli helbredet. 9 For jeg står selv under kommando og har soldater under meg. Sier jeg til én: 'Gå!' så går han, og til en annen: 'Kom!' så kommer han, og til min tjener: 'Gjør dette!' så gjør han det.» 10 Jesus undret seg da han hørte dette, og han sa til dem som fulgte ham: «Sannelig, jeg sier dere: En slik tro har jeg ikke funnet hos noen i Israel. 11 Det sier jeg dere: Mange skal komme fra øst og fra vest og sitte til bords med Abraham og Isak og Jakob i himmelriket. 12 Men rikets barn skal kastes ut i mørket utenfor, der de gråter og skjærer tenner.» 13 Til offiseren sa Jesus: «Gå! Det skal skje, slik du trodde.» Og tjenestegutten ble frisk i samme stund.

2. ”THE SKY IS THE LIMIT” – FOR EN GRENSELØS GUD

Det var nok ikke mange hæravdelinger i Israel utover de største byene. Men i Kapernaum, som var basen for Jesus sin virksomhet var det en gruppe. Kanskje på 100 mann? Og offiseren, som vi her møter var kanskje en centurion, som nettopp hadde 100 mann under seg. Det som nok er helt sikkert er at han ikke var jøde. Han var hva en jøde ville kalle en hedning. En hedning var religiøst uren, uverdig. Og en jøde skulle ikke gå inn i en hednings hus og i hvert fall ikke spise sammen med han. Dette var offiseren klar over, og oppfører seg deretter når han henvender seg til jøden Jesus. Som en uverdig mann. Kanskje er det bare i overfladisk høflighet og for å vise respekt? Jeg tror det er dypere enn som så her. Jeg tror nøden for tjeneren driver han. Ordet for tjener kan også oversettes med sønn, men selv om man mener det er en tjenestegutt her så er det en han var glad i.

Hvem er verdig og hvem er uverdig for Gud?

Vi er alle uverdige. I møte med Gud den allmektige, skaperen av livet. Vi kan aldri bli likeverdige med Gud hvor vi eplekjekt kan stille krav. Vi mennesker har både godt og ondt i oss. Gud er bare god. Vi er feilende mennesker, syndere, som trenger tilgivelse. Fra hverandre og Gud. Men vi er alle like her. Like uverdige i oss selv i møte med Gud.

Og samtidig: Vi er alle verdige. Unike og uendelig verdifulle. Vi er hver eneste en, enestående mennesker som Gud elsker og som Jesus ga sitt liv for. Vi er det ypperste av hans skaperverk. Vi er hans øyesten, hans dyrebare barn som han har gitt fri vilje og ansvaret for skaperverket. Med enorme muligheter til å gjøre godt, og ondt. Oss mennesker vil han mer enn noe annet tilbringe evigheten med og han har valgt å gjøre hele sitt prosjekt, evangeliet, avhengig av ufullkomne mennesker. Som deg og meg. Så mye tror han på oss og satser han på oss. Her setter Gud ingen grenser. Verken ut fra om vi kommer fra øst, vest, sør eller nord. Om vi er funksjonsfriske eller sterkt reduserte, om vi er energiske

eller tungt deprimerte. Som gudvillede og gudskapte mennesker er vi alle dypt elsket og verdige for å komme til han, den grenseløse Gud.

Men i møte med Guds folk, om det er jøder som offiseren eller her i kirka i dag, så har mange følt seg uverdige. Følte seg mindreverdige og uglesett. Ikke følt seg velkommen fordi det er noe feil med dem. De er ikke bra nok, ikke verdige til å gå i kirka, ikke gode nok for Gud, presten eller de rettroende. En del ganger har det skyldtes at kirken har ment at noen er uverdige, om det var annerledes troende, minoriteter som sigøynere eller samer, barn født utenfor ekteskap eller homofile og lesbiske. De fleste gangene skyldes det nok ikke at kirken mener de er uverdige, men i praksis har det blitt formidlet og opplevelsen av det er sterk.

Selv om vi i dag vil fremheve alles like verdighet og uverdighet i møte med Gud, så er det helt sikkert mennesker som i dag opplever at de ikke er gode nok, ikke er verdige, ikke er velkomne. Hva er hindringene, barrierene, skillelinjene, som ubevisst eller bevisst skapes for det å komme til Gud og gå i kirka? Det må vi spørre oss om. Og vi trenger hjelp til å se det fra de som opplever det. Vi vet noen blant annet opplever kirka og Fjellhamar menighet som et sted for de vellykkede for de som får det til, og har orden på livet og økonomien og ser ut deretter.

Jeg tror det beste jeg kan si er noen ord om hvem vi er som samles inne under kirkens tak. Sånn jeg fra innsida kjenner det. I kirka vår, også her på Fjellhamar, er vi en sammensatt gjeng som kjemper mange kamper. Vi er mange som sliter med sykdom både mentalt og fysisk. Vi har folk som tidvis har hatt lyst til å gjøre slutt på livet, og som har gjort det. I kirka finnes folk som har satt livet over styr og blitt gjeldsslaver. Vi har en hang til å bli selvopptatte og grådige som ikke vil dele med andre. I kirka er det folk som sliter med rusavhengighet, inkl arbeidsnarkomane som svikter sine nærmeste. Vi er skilte og gjengifte, og folk med ulike og tidvis uavklarte seksuelle legninger. Vi sliter med relasjonene våre – som kan bli til dype konflikter og uforsonlighet, om det er mellom barna og foreldre eller venner. Og vi tviler tidvis mer enn vi tror. Vi samles i kirka ikke fordi vi får det til og har alt på stell. Vi samles fordi vi trenger tilgivelse og hjelp til å se den gode vei, og kraft til å gå den.

Mellom oss mennesker så er det ingen forskjeller dypest sett. Om det er smått eller stort vi sliter med og kjemper med for tiden, er vi i møte med Gud like uverdige alle sammen. Men vi blir alle møtt av en Gud som forteller oss hvem vi egentlig er: Unike, verdifulle mennesker, som han elsker, og som Jesus ga sitt liv for. Her under kirkas tak kan vi alle komme. Her er vi alle like. Like uverdige og like verdifulle, elskede og velkomne.

Jeg har nettopp vært i Berlin og blitt minnet om den ekstreme skillelinjen som muren innebar. Den sterkeste opplevelsen var å gå ned i et av de 4-5 bomberommene de bygde i tilfelle atomkrig. Og de ble faktisk bygd som sent som i 1974. Der nede skulle det være plass til de 3600 første som kom. Et redselsfullt sted å komme til. Sengene var tynne nettingsenger i lange rekker, tre i høyden på hver side med en knapp halvmeters midtgang. Et minimum av oksygen, mat, drikke, og en gassmaske til hver når alle måtte opp etter to uker. Ufattelig hva frykten og murer oss mennesker imellom kan føre til i vår verden. Guds rike er grenseløst, det finnes ingen murer som stenger noen ute. Ingen begrensning i antall plasser. Vår Gud er grenseløs i øst og vest, nord og syd. ”The sky is the limit” for en grenseløs Gud.

3. ”THE SKY IS THE LIMIT” – FOR DEN SOM TROR

Men som det var en inngangsport jeg gikk gjennom inn i dette bomberommet så er det en inngangsport til dette grenseløse riket, til vår grenseløse Gud. Og den inngangsporten fant offiseren. Med sin nød kom han til Jesus. Hvorfor det? Fordi han trodde Jesus kunne gjøre noe med det. Den troen hadde han fått tidligere. Kapernaum var basen for Jesus sin virksomhet. Her hadde Jesus tidligere gjort flere undre, helbredet syke, vist sin rause kjærlighet og omsorg for alle mennesker, og forkynt evangeliet om Guds rike. Alt dette hadde offiseren orkesterplass til å iaktta. Og en tro vokste frem. Og for en tro! I følge Jesus selv hadde han ikke funnet maken i hele Israel.

Min eldste sønn er militæret nå. Og har fått sin dose av hva han opplever som meningsløse ordre. Uforståelig ord som ropes ut, men som alle har lært seg hva betyr. Og du følger dem for alt annet er bare dumt. Man lærer å adlyde ordre. Sånn er den militære hverdag og sånn var offiseren som kom til Jesus sin verden. Og sånn var hans tro. Bare et ord er nok. Som han har kommando over soldater, slik tror han at Jesus har kommando over liv og død. Bare si et ord.

Jeg ønsker stadig vekk at troen min var sterkere. Tvilen tar tak og gjør meg urolig. Hvor blir alle bønnesvarene jeg ber om av? I frykt for skuffelser senker jeg forventningene og lar være å be. Men jeg vil gjerne tro sterkere! Men da kan jeg ikke se på meg selv og min tro. Det er den beste måten å bli motløs på. Og det er selvmotsigende. Tro og tillit er det samme ordet på gresk (eller latin). Tro og tillit kan bare skapes av den eller det vi skal tro på/ha tillit til. Skal kona mi ha tillit til meg så er det bare jeg som kan skape den. Akkurat som det er jeg alene som kan ødelegge den. Skal tro og tillit vokse så må det skje ut fra den som er troens kilde. Skal min tro vokse må jeg se på Jesus. Må jeg fylles av han. Vil du gjerne ha en sterk tro, eller i det minste litt tro? Bruk tid på Jesus. Hvis vi aldri får tid til å være med Jesus, i bønn, i kirka sammen med andre, eller lære om Jesus ved å lese om hvem han var eller høre undervisning om det, hvordan kan jeg da få tillit til han? Hvordan skal troen da skapes og vokse?

Men om min tro er sterk som offiseren eller svak som jeg stadig vekk opplever at den er, så skiller ikke Jesus på det. Han sukket stadig over disiplenes svake tro. Han opplevde at disse kjernetroppene flyktet bort når det strammet seg til, bannet på at de ikke kjente han, og nektet å tro før de fikk stikke fingeren i sårene hans. At offiserens tro var så sterk forundret Jesus. Det avgjørende var at han kom. Kom til Jesus med sin nød. Med sitt liv. Med sin bønn. Det er også det avgjørende for oss og alle som vil ha del i Guds rike. At vi kommer til Jesus. Med vårt liv. Vår undring. Vår tvil. Med vår nød og med vår bønn. Det er tro. Hvor sterk den er, betyr ikke noe. Men at vi kommer til Jesus betyr alt. Det er inngangsporten for alle. Til Guds rike som er grenseløst åpent for alle som kommer til Jesus. ”The sky is the limit” – for den som kommer til Jesus.

Pernille ble båret til Jesus i dag. Og fikk del i Guds grenseløse rike. Hans grenseløse kjærlighet og tilgivelse. Hun har ikke prestert noe. Hun bare er. Og tar i mot det hun gis. Det hun bæres inn i. Til Jesus kan hun så komme med alt livet vil romme. Av godt og vondt. For tro er å komme til Jesus som er troens kilde. Og så er det han selv som vil skape den og gjøre at den vokser. Bare vi kommer. I nattverden etterpå kan vi alle komme som vi er. Med livet på godt og vondt. Nattverden er grenseløst åpen for alle som kommer. For da kommer vi til Jesus. Og det er det som er avgjørende.

4. ”THE SKY IS THE LIMIT” – FOR EVANGELIET

Teksten fra GT i dag er fra 1 Kong 8 hvor Salomo ber en lang bønn ved tempelinnvielsen. Da ber han for de fremmede som kommer til dette sted. At Gud må høre deres bønn så de kan lære å frykte Gud. Den andre teksten er fra slutten av Romerbrevet hvor Paulus forteller om sine videre reiseplaner. Han som har satt sin ære i å forkynne Jesu navn der det ikke før er forkynt vil nå reise til Spania. Salomo og Paulus har skjont at Gud er grenseløs og hans rike grenseløst. Fremmede skal ikke holdes utenfor. De er ikke farlige, en trussel, noen vi vil unngå. Ukjente må få høre evangeliet. Nye steder må oppsøkes.

«The sky is the limit» for evangeliet. Følgende av at Gud er grenseløs og hans evangelium er grenseløst og for alle, er oppdraget med å gå ut med det og ikke sette grenser. I Fjellhamar menighet skal vi i høst velge oss et misjonsprosjekt. Vi har i 20 år hatt NMS og arbeidet deres i Mali. Noen av dere har vært på tur dit. Hva vil vi nå? Vi er sendemenighet for Kåre og Aslaug som i våres reiste til Vietnam med Misjonsalliansen. Vi snakker og tenker en del på Baltikum hvor behovet for evangeliet både i ord og handling er stort. Det er også nokså nærme som gjør det lettere for oss å reise dit og bli kjent. Spennende hva vi skal velge å gå inn i. For poenget er klart. Som menighet vil vi ta del i å spre det grenseløse evangeliet til fremmede og de som ikke har hørt.

Jeg fikk selv muligheten og gleden i 20-åra og reise ut som misjonær. Det var med UIO. Noen av dere har vært ute for kortere eller kanskje lengre perioder. For å dele evangeliet i ord eller gjerning. Det er noe dere unge kan tenke på. Før forpliktelsene og etableringen gjør det til et større løft. Gi et halvt år eller år for å spre evangeliet, i ord og handling. Til fremmede, til noen som ikke har hørt evangeliet om vår grenseløse Gud.

Men vi trenger ikke å reise så langt for å finne fremmede eller folk som ikke kjenner vår grenseløse Gud. LINK-konferanse som ble holdt for noen uker siden hadde fokus på spørsmålet: Hvor langt må man reise for å bli en misjonær? Underforstått; Ikke særlig langt. Vi har fremmede og folk som ikke kjenner Gud her på Lørenskog. Og som Guds rike er vidåpent for. Jeg må selv innrømme at det kan være like langt over til naboen som til Afrika for å dele evangeliet. Men rent fysisk så har vi oppdraget om å invitere inn til Guds rike, til kirke og menighet, rett utenfor døra vår. Vi trenger ikke reise noe sted.

Vi er alle verdige, og uverdige, til å møte Gud. Og hans bord er grenseløst åpent for alle som vil komme til han. Den invitasjonen må lyde i hele verden. Til fremmede og de som ikke har hørt. Det er vårt oppdrag. Oppdraget starter rett utenfor døra vår.